

Inhoudopgave

Voorwoord	5
1. Ik hoef geen koffie meer	7
2. Aan de kant staan	9
3. Kakker in Knokke	11
4. De drempel	13
5. De barmhartige 'Samaritaan'	16
6. David en de reus	18
7. De koning en de nar	21
8. Koren op het land	23
9. De brief	25
10. Lieve God	27
11. Een parel?	29
12. Mooi Twente	31
13. De jonge ouderling	34
14. De 'dikke' ouderling	38
15. Het geheim dat je deelt met Suzy	40
16. Sprekende ogen	43
17. Danke... danke	46
18. De ziel is eruit	49
19. De kerk die niet wilde wijken	52
20. Je kunt het niet rijmen	56
21. Het oude huis	58
22. Jezus in de boot	61
23. Een ideale vader?	65
24. Een kijkje in de hemel	68
25. Lieve Kitty	71
26. Mijn dochter	74
27. Ich danke Dir, dass ich bin	77
28. Mosterdzaad	79

29. Samen naar de overkant	82
30. Vangnet	85
31. Joke	88
32. Thermometer	92
33. Een klein misverstand	96
34. Psalmen of praise?	99
35. Tante, wilt u...	101
36. De bel gaat bijna nooit	103
37. Toen waren er nog ouderlingen	106
38. De dominee in zijn glazen huis	109
39. Park Romantico	113
40. Brutaal	117
41. Hoeveel grond heeft een mens nodig?	120
42. De doorn van Paulus	124
43. De dobber	127
44. De tweeling	131
45. Doof	134
46. Een onbekende	137
47. De dokter kan wel meer zeggen!	140
48. Een woordje	143
49. Nog één keer dan maar...	146
50. Even stilstaan	149
51. Een leven dat je schokt	151
52. Geluksgevoel blijft hangen	154
53. God, ik begrijp het niet	158
54. Een rode jas!	161
55. De tienden	164
56. Het raam	167
57. High five	170
58. Hij houdt de wacht	173
59. Hier ligt Pa	176
60. Houvast	179
61. Kun je me volgen?	181

Voorwoord

Douwe, de ambassadeur

De eerste keer dat ik Douwe Janssen ontmoet, zegt hij: „Ik ben ambassadeur van Elisabeth”, en geeft mij zijn visitekaartje. Ik heb geen idee wat dat inhoudt, want ik ben dan nog maar net hoofdredacteur van ons magazine. Inmiddels weet ik dat Douwe iedere gelegenheid aangrijpt om mensen in contact te brengen met het blad. Bijvoorbeeld als hij gebeld wordt door een telecallcenter of hij een abonnement wil nemen op een uitgave. Dan zegt hij bijdehand en met een lach: ‘Alleen als ú een proefabonnement op Elisabeth neemt’.

Op een verjaardagsfeestje, in de trein, op de camping, hij knoopt graag een praatje met mensen aan en brengt het gesprek dan heel onschuldig op Elisabeth. Zo heeft hij al aardig wat abonnementen kunnen verkopen van het pastoraal magazine waaraan hij al jarenlang verbonden is. Want een verkoper is Douwe, altijd geweest.

Douwe Janssen maakt gemakkelijk contact, hij is vrolijk en charmant, en alleen daarom willen mensen weleens weten wat voor blad Elisabeth is – die eigenschappen maken hem tot een uitstekende ambassadeur. Ook zijn columns in de rubriek ‘Sta even stil’ spreken van zijn gave en verlangen om met mensen om te gaan. Hij observeert ze graag. ‘Het blijft me altijd boeien: mensen kijken.’

Zo beschrijft hij hoe een jong meisje, stoer en met een piercing in haar neus, verrassend zorgzaam omgaat met een gehandicapte jongen. En zo maakt hij een kerkdienst mee van het ‘zwarte’ soort, waar hij opgewekt van geest weer uitkomt. Zonder het expliciet te benoemen kan Douwe ons een spiegel voorhouden van hoe we ons als mensen gedragen en elkaar soms onbedoeld beoordelen.

Zijn columns zijn meestal humoristisch, maar hebben ook vaak een serieuze ondertoon. Ze laten iets zien van zijn vraag naar de hand van God in allerlei onbegrijpelijke dingen die er in een mensenleven gebeuren. Daarop heeft hij geen grote antwoorden - juist zijn observaties van het kleine laten ons, lezers, nadenken over de Schepper en de vaak eigenaardige schepsels die wij zelf zijn.

Thea Westerbeek, hoofdredacteur van de Elisabeth(bode)

Elisabeth 85 jaar

Deze cadeau-uitgave verschijnt ter gelegenheid van het 85-jarige bestaan van pastoraal magazine Elisabeth(bode). Douwe Janssen schrijft al 25 jaar in het blad.

1 Ik hoef geen koffie meer

We zaten samen in de achterkamer. Zuster Klinkhamer zat tegenover mij. “Weet u,” zei ze, “ik zit hier graag. Nu ik alleen ben, lijkt de voorkamer ineens zo groot. Ook moet ik vaak naar de stoel kijken waar Kees altijd zat.”

“Geen wonder,” zei ik. “Hoelang zijn jullie niet samen geweest?” Het bleek meer dan veertig jaar te zijn. Nadat de stilte is gevallen, laat de zuster mij een eindje in haar leven meelopen. Wat er allemaal gebeurd was en hoe de ziekte had toegeslagen. Ik luisterde, veel meer werd er van mij waarschijnlijk ook niet verwacht. Na een paar diepe zuchten, stond zuster Klinkhamer op en zei: “Ik vergeet u helemaal koffie aan te bieden.” Ze liep naar de keuken en terwijl zij de kopjes uit het keukenkastje pakte, vroeg ze of ik iets in de koffie gebruikte. “Graag een scheutje melk alstublieft,” zei ik. Ondertussen nam ik het vertrek in mij op. Aan de wand hingen foto’s van kinderen. Een man op een tractor. Dezelfde man tussen koeien. In de boekenkast keek ik tegen de rug van veel schrijvers aan. Enkele kwamen me bekend voor. Mijn moeder las hun boeken. Jos van Manen-Pieters: En de tuinfluiter zingt, Mien van Sant, een dubbelroman van Aart Romijn, Het geslacht Alving van Annie Oosterbroek-Dutschun, ja, daar stond geschiedenis.

Toen de koffie voor mij stond, luisterde ik opnieuw naar haar verhalen. Ze wilde graag vertellen. Begrijpelijk, muren praten over het algemeen niet terug. En terwijl ik luisterde, werd mijn oog getrokken naar de rode poes, die zich in de keuken lui uitrekte. Dan, met een behendige sprong, landde hij op het aanrecht en sloop linea recta naar het melkpannetje. Snoepte van de melk en keek mij daarna met bloeddorstige ogen aan. Ik las daarin: ‘Als je mij verraadt, krab ik je in je gezicht.’

De poes sprong weer op de grond en even later vroeg zuster Klinkhamer of ik nog koffie bliefde. Als in een flits zag ik de bek van de kat boven het melkpannetje. Misschien had ik het me verbeeld, maar in mijn gedachten had ik achter in zijn bek een muizenstaart zien hangen. Of was het een veer van een dode merel geweest? “Dank u,” zei ik, “te veel koffie is niet goed, hoorde ik laatst op televisie.”

Nu, daar tilde de zuster niet zo zwaar aan. Ik moest niet alles geloven wat ze op de televisie brengen. Ze stond op en pakte resoluut mijn koffiekopje en schommelde naar de keuken. “Doe er dan maar geen melk in,” riep ik tegen de achterkant van de bloemetjesjurk. Ik wreef me onopgemerkt over mijn maag. “Dat is vragen om problemen,” zei zuster Klinkhamer. “Zwarte koffie, dat is slecht voor de maag. Hier, alstublieft, drink het warm op en neem er nog maar een speculaasje bij.”

Jaren later kruisten onze wegen elkaar. De nu oude zuster liep achter een rollator. Ik vroeg haar hoe het met haar ging en of de rode poes nog leefde. Had ik niet moeten doen. Ogen schoten vol tranen. Ik hoorde dat ze de poes had laten inslapen. Het had haar heel wat gedaan. Het was zo’n lieve poes geweest. Ik knikte en pakte een zakdoek uit mijn broekzak. Snoot mijn neus als blijk van deelneming en zag opnieuw de bek van de rode kater weer boven het melkpannetje hangen. Zuster Klinkhamers oude ogen keken mij trouwhartig aan, toen ze zei: “Wat lief dat u naar mijn poes vroeg. U bent vast een goede ouderling omdat u nog wist dat ik aan Rode Willem gehecht was. Maar ik heb een nieuw jong poesje uit het asiel gehaald. Dan ben ik niet zo alleen, begrijpt u.” Ik knikte en zei: “Een jonge poes kun je ook alles nog leren.”

2 Aan de kant staan

De telefoon gaat nog maar af en toe.

Alsof hij moe geworden is in de loop der jaren. Om me heen bruist het leven. Daar had ik eerder mijn plekje in. Schudde relaties de hand en vroeg uit beleefdheid hoe het met hen ging.

In de supermarkt kijk ik een beetje verloren om me heen. Kijk naar andere mannen die doelbewust hun karretje langs de volle schappen duwen. Zij weten waar ze moeten zijn voor de aanbiedingen en de gewone boodschappen. Ik kijk ernaar.

Een jonge vrouw, met iets moederlijks in haar blik, vraagt me of ik het vinden kan. “Ja hoor,” hoor ik mezelf zeggen. Ik pak een blikje tonijn uit het vak.

Een uur later zal mijn vrouw me vragen wat we met dat blikje tonijn moeten doen. “Het stond toch niet op je briefje?”

Ik mompel iets van ‘reclame’ of zo.

Tijdens het bijbellezen na het eten – dat doet mijn vrouw tegenwoordig – gaat het over Petrus. Teleurgesteld als hij was – ik voel iets van verbondenheid – zegt hij tegen de andere discipelen: “Ik ga vissen.” Het zijn woorden die blijven hangen.

De andere morgen zeg ik tegen mijn vrouw: “Weet je wat ik ga doen? Ik ga vissen!”

Bruine ogen kijken me vragend aan.

Ze zegt: “Ga maar, maar weet je wel hoe je dat moet doen?”

Ik hoor haar, maar reageer niet. Waar... o waar ... ooit heb ik eens...

Achter op de vliering vind ik een hengel. Het stof en het spinrag blaas ik weg. Houd hem in de hand en zwiep een paar keer voorzichtig heen en weer. Er kraakt niets.

Gewapend met brood en pieren – anders had een merel ze opgepikt, sus ik mijn geweten – ga ik op weg naar de waterkant. Daar tuur ik, als een echte visser, het wateroppervlak af.

“Daar... dat lijkt me een goede stek.”

Ik merk niet dat ik hardop tegen mezelf aan het praten ben. Als alles te water is gelaten, begint het wachten.

De rode dobber staat parmantig in het water.

Af en toe duwt de wind hem heen en weer.

Mijn gedachten gaan. Je had het vaak gehoord: opgaan... blinken... zinken...

Brokken van zinnen gaan door me heen. Geweldige tijd... nooit vergeten... onze gedachten... langskomen...heel veel dank...

Ik kijk naar de libelle die mijn dobber als rustplaats heeft gekozen. Een duif koert en krijgt antwoord.

Achter me schreeuwt een ekster. Op de snelweg hoor ik auto's gaan. Ze jakkeren achter elkaar aan. Aan de kant ... we hebben haast... Ineens maakt mijn dobber rare bewegingen. Gaat op en neer en dan kopje onder.

Het zal toch niet...

Voorzichtig haal ik op. Aan de haak hangt een slungelig visje. Met een tangetje haal ik heel voorzichtig het haakje uit de bovenlip.

“Nou, vriend,” zeg ik, “ga maar weer lekker zwemmen.”

Voldaan keer ik weer huiswaarts.

Ik heb gevist!